häb." Selle peale wastas Mart kibbeda heälega: „Ei, minna sedda ei te!" — „Siis aean minna omma kaewu kinni, ja sa wõid ommale wet wõtta kust sa tahhad." — „O, hoo!" naeris Mart, „kui sa polle enne mõistnud mitte omma kaewu õigust hoida, kui nüüd, kus ma jubba peale 30 aastad siit wet wõttan, on ta nenda samma minnu kui sinnu, ja kui sa weel palju ähwartad, siis ma tahhan sulle ühhe protsessi kaela tõmmata."

Üks nisuggune jut, ni kui igga üks sedda issigi wõib arwata, pahhandas Mihkelt wägga; ta läks linna ja räkis selle asja üle adwukadiga ja pallus temma käest head nõu. Adwukat wastas temmale: „Armas Mihkel! wägga kahju, et ma sind siin mitte hea nõuga ei woi awwitada, sest so naaber Mart on jubba selle samma asja pärrast minnu jures käinud ja mind ennesele abbiliseks pallunud. Minna tahhan sind agga, kui sa tahhad, ühhe teise wägga hea adwukadi jure juhhatada."

Nüüd kirjutas adwukat selle teise nimme ja korteri ühhe seddeli peale üles, ja alla äre peale weel kaks ridda laddinakele kirja, andis Mihkle kätte ja satis tedda minnema. Mihkel watas sedda wõera kele kirja, kelle tähhendust ta hea melega olleks teada tahtnud, sest se näitas tal, nagu üks salla assi ollewad, mis mitte igga üks ei pea teadma; siis watas ta ulitsa peal ümber, kas ta mitte mõnda ei peaks näggema, kes temmale selle polest nattuke arru wõiks anda. Ja kui ta üht wannadliku auwäärt herrat näggi, wõttis ta omma mütsi peusse ja pallus allandlikukt: „Aus herra, kas teie ei wõiks mulle mitte üttelda, mis se kirri siin allamal tähhendab?" Herra wõttis kirja ja lugges, wangutas pead ja küssis naerulikult: „Kas sa siis tõeste tahhad teada, mis need sõnnad tähhendawad?" — „Ja, ma palluks kül, kui se wõimalik olleks ja teie ni head ollekssite," wastas Mihkel. — „Noh. siis kule," ütles herra ja lugges: „Lasseme neid härgi endid nikaua puskada, kunni nad õppiwad ühhest künnast jooma." —

„Tännan südamest!" ütles Mihkel, wõttis omma tähhe taggasi ja läks — agga mitte